

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐκπαιδευτικὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησία δραχμᾶς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 37ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Αὐγούστου 1930

Ἔτος 52ον.—Ἀριθ. 36

Ἡ ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΤΟΜ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HARRIET BEESCHER-STOWE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Πήγαινε καὶ φέρεσέ τα! τοῦ εἶπε, βγάζοντάς του τὶς χειροπέδες καὶ δείχνοντάς του μιὰ γωνιά, ἀνάμεσα σὲ δέμητα ἀπὸ ἐμπορεύματα :

Ὁ Τόμ ὑπάκουσε καὶ σὲ λίγα λεπτὰ ξαναγύρισε :

— Βγάλε τὶς μπότες σου! εἶπε ὁ Λεγκρή.

Ὁ Τόμ τὶς ἔβγαλε.

— Φόρεσε αὐτά! πρόσθεσε, δίνοντάς του ἓνα παλιὸ ζευγάρι χοντροπάπουτσα, ποὺ τὰ φοροῦν οἱ μαῦροι.

Ὡστόσο ὁ Τόμ δὲν ἔεχασε νὰ βάλει στὰ νέα του ρούχα τὴ Γραφή.Κι' ἔκαμε καλά, γιατί ὁ Λεγκρή ἔφαξε ὅλες τὶς τσέπες ἀπὸ τὰ ρούχα ποὺ εἶχε βγάλει. Βρῆκε κάμποσα μικροπράγματα, ποὺ ὁ καϊμένος ὁ Τόμ τὰ φύλαγε γιὰ ἐνθύμια τῆς Εὐδίας. Ὁ ἀφέντης τὰ κοίταξε μὲ καταφρόνια καὶ τὰ πέταξε πάνω ἀπὸ τὸν ὦμο του στὸ ποτάμι. Ὑστερα βρῆκε ἓνα βιβλίο μὲ ψαλμούς, ποὺ ὁ Τόμ δὲν τόχε περάσει στὴν ἄλλη τσέπη, τὸ φυλλομέτρησε καὶ μουρμούρισε :

— Χμ! θρησκείες βλέπω! Πῶς λέγεσαι; Ἀνήκεις σὲ καμμιά ἐκκλησία;

— Naί, Μάσσα, ἀποκρίθηκε ὁ Τόμ σταθερά.

— Θὰ σὲ κάνω ἐγὼ νὰ σοῦ περάσει αὐτὴ ἡ βίβα. Ἐμένα δὲ μ' ἀρέσει

νὰ φλυκρῶν οἱ σκλάβοι μου γι' αὐτὲς τὶς ἀηδίες καὶ νὰ χάνουν τὸν καιρὸ τους.

«Μὲ πολλὴ δυσκολία οἱ σκλάβοι κατόρθωσαν νὰ τοὺς ἐμποδίσουν...»
(Σελ. 422, στ. γ')

Πρόσεξε τί θὰ σοῦ πῶ, πρόσθεσε χτυπώντας τὸ πόδι του καὶ κοιτάζοντας τὸν Τόμ μὲ τὰ μοχθηρὰ γκρίζα του μάτια : Ἐγὼ εἶμαι τώρα ἡ ἐκκλησιά σου κι' ἡ θρησκεία σου, κατάλαβες; Ὅλα τ' ἄλλα θὰ τ' ἀφίσεις κατὰ μέρος.

Κάτι φώναξε μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ μαύρου : «Ὁχι!» καὶ κάποια ἀόρατη φωνὴ τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτὴν : «Μὴ φοβάσαι τίποτα, ἀνήκεις στὸν Κύριο, ὁ Κύριος θὰ σὲ προστατεύει!»

Ὁ Σίμων Λεγκρή δὲμως δὲν τὴν ἄκουσε αὐτὴ τὴ φωνή, οὔτε μποροῦσε νὰ τὴν ἀκούσει. Πῆρε τὸ μπογαλάκι τοῦ Τόμ ποὺ εἶχε κάμποσα ρούχα, τὸ πήγε στὴν πρύμνη τοῦ πλοίου, κι' ἐκεῖ πούλησε ἓνα-ἓνα ὅλα τὰ πράγματα ποὺ ἀνήκαν στοὺς σκλάβους του. Ὑστερα γύρισε πάλι στὴν «ἰδιοκτησία» του :

—Βλέπεις, Τόμ, εἶπε, ὅτι σὲ ἐξάλφρωσα ἀπ' αὐτὰ τὰ περὶτά. Νὰ προσέχεις πολὺ τὰ ρούχα ποὺ φορεῖς, γιατί θὰ τὰ φορέσεις πολὺν καιρὸ ἀκόμα. Ἐγὼ συνηθίζω τοὺς σκλάβους μου νὰ εἶναι προσεχτικοί. Μ' ἓνα κοστούμι περνοῦν ἓνα χρόνον.

Ὑστερα ὁ Σίμων πλησίασε τὴν Ἑμελίνα, ποὺ καθόταν ἀλυσσοδεμένη μαζί μὲ μιὰ ἄλλη σκλάβδα.

—Ἐ, μικρούλα, κάνε λιγάκι κέφι, τῆς εἶπε χαϊδεύοντάς της τὸ κεφάλι.

Ἡ κόρη δοκίμασε τέτοια φρίκη κι' ἀποστροφὴ, ὥστε χωρὶς νὰ τὸ θέλει, τοῦρριξε μιὰ ματιά γεμάτη μίσος. Ὁ Σίμων

τὸ εἶδε αὐτὸ καὶ ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— «Α, ὅχι τέτοια κηρώματα! φώναξε. Ὅταν μιλῶ ἐγώ, δὲ μπορῶ νὰ βλέπω ἀγριέματα. Ἀκοῦστε δῶ, ὅλοι ἐσεῖς, πρόσθεσε ὁπισθοχωρώντας δυο-τρία βήματα. Κοιτάξτε με. Κοιτάξτε με καλὰ ἐδῶ, ἴσια στὰ μάτια!

Σὰ νὰ τὰ μαγνήτισε, ὅλα τὰ μάτια καρφώθηκαν στὰ γκριζὰ καὶ διαπεραστικά μάτια τοῦ ἀφέντη.

— Τώρα, εἶπε σφίγγοντας τὴ γροθιά του, ποὺ ἔμοιαζε μὲ σφυρὶ γύφτου, τὴ βλέπετε αὐτή; Εἶναι σκληρὴ σὰ σίδερο κι' ἔχει σκοτώνει ἕνα σωρὸ σκλάβους. Δὲν ὑπάρχει σκλάβος ποὺ νὰ μὴ μπορῶ νὰ τὸν σκοτώσω μόνο μὲ μιὰ γροθιά μου. Νὰ τὸ ξέρετε, ἐγὼ μόνος μου θὰ σὰς ἐπιβλέπω καὶ τίποτα δὲ θὰ μοῦ ξεφεύγει. Καθένας πρέπει νὰ ξέρεῖ τὴ δουλειά του, νὰ ἀκούει γρήγορα καὶ νὰ κάνει ἀμέσως ὅτι λέω ἐγώ. Ἀλλοιῶς, ἀλίμονό του!

Οἱ γυναῖκες κρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους ἀπὸ τὴν τρομάρα τους. Κι' ὅλοι οἱ σκλάβοι κάθησαν χάμω, γεμάτοι φόβο καὶ μὲ τὴν ἀπελπισία ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά τους.

Ὁ Λεγκρὴ ἔφυγε τότε καὶ πῆγε νὰ πιεῖ ἕνα οὔζο νὰ ξεσκάσει.

Ἡ σκλάβη, ποὺ ἦταν ἀλυσσοδεμένη μαζί μὲ τὴν Ἑμμελίνα, ὅπως γίνεται πάντα σὲ παρόμοιες περιστάσεις, ἔπιασε γνωριμιά μαζί της.

— Ποῦ εἶσατε ὡς τώρα; ρώτησε ἡ Ἑμμελίνα.

— Ὁ κύριός μου ὀνομαζόταν μίστερ Ἑλλίς. Καθόμαστε στὸ Λέδν-Στρήτ. Ξέρετε τὸ δρόμο;

— Ἦταν καλὸς μαζί σας; ξαναρώτησε ἡ Ἑμμελίνα.

— Ἦταν ἀρκετὰ καλὸς, ὡς τὸν καιρὸ ποὺ ἀρρώστησε. Ἡ ἀρρώστεια του βάστηξε ἕξη μῆνες κι' εἶχε γίνει πολὺ ιδιότροπος. Δὲν ἄφινε κανένα ν' ἀναπαυθεῖ μέρα καὶ νύχτα, καὶ τίποτα δὲ μπορούσε νὰ τὸν ικανοποιήσει. Ἐγὼ ξαγρυπνοῦσα κάθε νύχτα κι' εἶχα ἐξαντληθεῖ, τόσο ποὺ δὲ μπορούσα πιά νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου. . . Μιὰ νύχτα ὁμως μὲ πῆρε ὁ ὕπνος, καὶ τότε θύμωσε καὶ μοῦ εἶπε ὅτι θὰ μὲ πωλοῦσε στὸν πιδ σκληρὸ ἀφέντη ποὺ ὑπῆρχε στὴ γῆ. Γέπε καὶ φαίνεται πὺς τόκανε.

— Εἶχατε δικούς σας ἀνθρώπους; ρώτησε πάλι ἡ Ἑμμελίνα.

— Ναί, εἶχα τὸν ἀντρα μου, ποὺ ἦταν σιδηρουργὸς κι' ὁ Μάσσα τὸν νοίκιαζε ἔξω. Μὲ πῆραν τόσο ξαφνικά, ὥστε δὲν πρόφτασα νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω. Ἀφίσα καὶ τέσσερα παιδιὰ! Ἀχ, Θεέ μου! φώναξε ἡ δυστυχισμένη μαύρη καὶ σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της.

Ἡ Ἑμμελίνα θὰ ἤθελε πολὺ νὰ τῆς ἔλεγε μερικὰ παρηγορητικὰ λόγια, ἀλλὰ δὲ βρῆκε τίποτα νὰ τῆς πεῖ. Ἦταν χριστιανὴ καὶ συχνὰ διάβαζε τὴν Ἀγία

Γραφή. Ἀλλὰ καταλάβαινε πὺς ἦταν φοβερὸ νὰ αἰσθάνεται κανεὶς ὅτι ὁ Θεὸς τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει στὰ χέρια τοῦ πιδ ἀπονου καὶ σκληροῦ ἀνθρώπου. . .

Τὸ πλοῖο ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του, μεταφέροντας τὸ θλιβερό του φορτίο, ὡς ποὺ ἔφτασε σὲ μιὰ μικρὴ πόλη, ὅπου ἀποβιβάστηκε ὁ Λεγκρὴ μαζί μὲ τοὺς σκλάβους του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'

Τόποι θλιβεροὶ

Ὁ Τὸμ κι' οἱ σύντροφοί του σέρνονταν μὲ κόπο σ' ἕναν ἀσχημὸ δρόμο, πίσω ἀπὸνα κάρρο ὅπου καθόταν ὁ Σίμων Λεγκρὴ. Οἱ δυὸ γυναῖκες, ἀλυσσοδεμένες πάντα, ἦταν στὸ πίσω μέρος τοῦ κάρρου, μαζί μὲ τίς ἀποσκευές.

Ταξίδι σὲ τέτοια ζεστή κι' ἀγρία ἐρημιά θὰ ἦταν κουραστικὸ καὶ γιὰ τὸν ταξιδιώτη, ποὺ θὰ πῆγαινε στὴ δουλειά του καθάλλα σ' ἕνα ὠραῖο ἄλλογο. Πόσο φριχτότερο ἔπρεπε νὰ εἶναι γιὰ τοὺς σκλάβους αὐτοὺς, ποὺ κάθε βῆμα τοὺς ἀπαμάκρυνε περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ποὺ ἀγαποῦσαν!

Αὐτὴ τὴ σκέψη θὰ ἔκανε κανεὶς, ἀν ἀντίκρουζε τὴν ἀπελπισμένη ἐκφραση καὶ τὴ βαθεῖα καὶ σκοτεινὴ θλίψη, ποὺ φανέρωναν τὰ πρόσωπα τῶν δυστυχισμένων ἐκείνων ἀνθρώπων.

Ὁ Σίμων ἦταν ἀρκετὰ καλοδιάθετος, γιὰτὶ χρησιμοποιοῦσε συχνότατα ἕνα μπουκάλι μὲ ρακί, ποὺ τόχε στὴν τσέπη του.

— Ἐμπρός! εἶπε γυρίζοντας καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὰ κουρασμένα πρόσωπα ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν. Ἐμπρός, παιδιὰ, δὲ λέτε κανένα τραγοῦδι;

Οἱ σκλάβοι κοίταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἡ ψυχὴ των ἦταν θλιμμένη ὡς τὸ θάνατο, καὶ τοὺς ζητοῦσε νὰ τραγουδήσουν!

— Ἐμπρός, εἶπα! φώναξε ὁ Λεγκρὴ, τινάζοντας τὸ μαστίγιό του.

Ὁ Τὸμ τότε ἄρχισε νὰ ψάλλει ἕναν φαλμό.

— Σκάσε σύ, βλάκα! οὐρλιασε ὁ Λεγκρὴ. Ὅρεξη ἔχουμε ν' ἀκούμε τίς ἀηδίες σου; Ἐμπρός, τραγουδήστε κάτι πεταχτό!

Κάποιος ἀπὸ τοὺς σκλάβους ἄρχισε τότε ἕνα τραγοῦδι ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἀνόητα ποὺ λένε οἱ μαῦροι, κι' ὅλοι τὸ ξαναπῆραν μὲ ρυθμό, σὰν ἐπωδό.

Τραγουδοῦσαν δυνατὰ κι' ἔκαναν ὅ,τι μπορούσαν γιὰ νὰ φαίνονται εὐθυμοί. Κι' ὁμως κανένας στεναγμὸς καὶ κανένας θρήνος δὲ θὰ μπορούσε νὰ ἐκφράσει καθαρῶτερα τὸ βαθὺ πόνο τους, ὅσο τὸ ἀγριο αὐτὸ τραγοῦδι ποὺ τὸ τραγουδοῦσαν ὅλοι μαζί. Ἦταν ὡσὰν οἱ βασιανισμένες ἐκεῖνες καρδιὲς νῆδρισκαν σ' αὐτὴ τὴ μουσικὴ μιὰ γλώσσα γιὰ νὰ ὑψώσουν πρὸς τὸ Θεὸ τίς ἱκεσίες τους, ποὺ ὁ Σίμων δὲ μπορούσε νὰ τίς ἀκούσει.

Ἐκεῖνος δὲν ἀκούγε παρὰ μόνο τίς

δυνατὲς φωνὲς κι' ἦταν εὐχαριστημένος, γιὰτὶ θαρροῦσε ὅτι οἱ σκλάβοι του ἦταν εὐδιάθετοι.

— Λοιπὸν, κόρη μου, εἶπε στὴν Ἑμμελίνα, σὲ λίγο φτάνουμε στὸ σπίτι μας. Ἄν εἶσαι ἡμερὴ καὶ καλὴ, θὰ σοῦ χαρίσω ἕνα ζευγάρι σκουλαρίκια, μόλις φτάσουμε. Μὴ φοβάσαι, ἐγὼ δὲ θέλω τὸ κακό σου, οὔτε θὰ σὲ βάζω νὰ παραδουλεύεις. Θὰ ἴδεις τί καλὸς ἀφέντης ποὺ εἶμαι γ' αὐτό.

Ἐφτασαν στὴ φυτεῖα. Τὸ χτῆμα αὐτὸ ἀνῆκε ἄλλοτε σ' ἕναν πλούσιο χτηματία, ποὺ τὸ εἶχε περιποιηθεῖ μὲ πολλὴ στοργή. Ἀλλὰ πέθανε ἀκλήρος καὶ τ' ἀγόρασε ὁ Σίμων, γιὰ νὰ τὸ ἐκμεταλλευθεῖ.

Ὁ κῆπος ἦταν τώρα πιά ξερὸς κι' ἔρημος. Ἡ σέρρα δὲν εἶχε πιά τζάμια κι' ἀπόμειναν μονάχα τὰ σκελετά. Ἐδῶ καὶ κεῖ ἔδλεπε κανεὶς γάστρες μὲ φυτὰ, ποὺ κόντευαν νὰ ξεραθοῦν δίχως περιποίησι.

Τὸ σπίτι, ἄλλοτε ὠραῖο καὶ περιποιημένο, εἶχε τώρα μιὰ θλιβερὴ ὄψη. Κάμποσα παράθυρά του ἦταν καρφωμένα μὲ σανίδες, κίμποσα τζάμια ἔλειπαν, τὰ παραθυρόφυλλα κρεμόνταν σὲ μιὰ μόνο ριζέλλα κι' ὅλα μαρτυροῦσαν τὴ μεγαλύτερη ἐγκατάλειψη.

Παντοῦ ἦταν πεταμένα συντρίμια καὶ σκουπίδια, παλιοτενεκέδες ἢ σπασμένα δοχεῖα. Τρεῖς-τέσσερες σκύλοι, μεγάλῳμοι κι' ἀγριοί, καθὼς ἀκούσαν τὸν ἦχο ἀπὸ τίς ρόδες, πετάχτηκαν ἀπάνω κι' ἔτρεξαν γαυγίζοντας, καὶ μὲ πολλὴ δυσκολία οἱ σκλάβοι κατόρθωσαν νὰ τοὺς ἐμποδίσουν νὰ χυμῆσουν ἀπάνω στὸν Τὸμ καὶ στοὺς συντρόφους του.

— Βλέπετε τί σὰς περιμένει, ἀν καμμιὰ φορὰ σὰς καπνίσει νὰ τὸ σκάσετε, εἶπε ὁ Λεγκρὴ στοὺς νέους τοῦ σκλάβους. Τὰ σκυλιὰ αὐτὰ εἶναι γυμνασμένα γιὰ νὰ κυνηγοῦν σκλάβους. Θὰ σὰς κομματιάσουν καὶ θὰ σὰς καταπιεῖν μονομιάς. Λοιπὸν, Σάμπο, πὺς πῆγαν οἱ δουλειές; ρώτησε ὕστερα ἕναν μεγάλῳμο κουρελοντυμένο σκλάβο, ποὺ στεκόταν στὸ πλάι του.

— Πολὺ καλά, Μάσσα.

— Γκίμπο, εἶπε ὕστερα σ' ἕναν ἄλλο σκλάβο, θυμήθηκες τί σοῦ εἶχα πεῖ;

— Ναί, Μάσσα.

Οἱ δυὸ αὐτοὶ μαῦροι ἦταν τὰ σπουδαιότερα πρόσωπα τῆς ἀγροτικῆς αὐτῆς κατοικίας. Ὁ Λεγκρὴ τοὺς εἶχε γυμνάσει, ὅπως καὶ τὰ σκυλιὰ του, στὴ σκληρότητα καὶ στὴ βαναυσότητα. Εἶναι παρατηρημένο ὅτι οἱ μαῦροι ἐπιβλέπουν τοὺς σκλάβους μὲ πολλὴ μεγαλύτερη σκληρότητα παρὰ οἱ λευκοί. Ὁ σκλάβος δηλαδὴ, εὐθὺς μόλις πᾶψει νὰ εἶναι σκλάβος, γίνεται ἀμέσως τύραννος. Ὁ Σάμπο κι' ὁ Γκίμπο ἦταν ζωντανὲς ἀποδείξεις. Τὰ βαρεῖα καὶ χοντὰ χαρκτηριστικά τους, τὰ γεμάτα πονηριὰ κι'

Τ' ΑΡΚΟΥΔΑΚΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΗ'.

Λοιπὸν, τὸ πιδ μεγάλο, τὸ πιδ ὠραῖο καὶ τὸ πιδ ἀληθινὸ ἀντραγάθημα ἀπ' ὅλους τοὺς Προσκόπους, τόκανε—ποῖς νομίζετε; Ὁ μικρὸς Ἀρκουδοπουλάκης!

Αὐτόν, βλέπετε, θέλησε νὰ βοηθήσῃ ἡ τύχη καὶ νὰ τοῦ παρουσιάσῃ μιὰν εὐκαιρία γιὰ νὰ δοξασθῇ. Καὶ νὰ πῶς:

Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα εἶχε πάει στὴν πόλη, μὲ ἄδεια, γιὰ δουλειά του. Ἀφοῦ τελείωσε αὐτὴ τὴ δουλειά, πῆγε στὴν πλατεῖα νὰ ἰδῇ λίγο κόσμον καὶ νὰ διασκεδάσῃ. Ἐκεῖ, ἐτοιμαζόταν νὰ μπῇ σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο γιὰ νὰ γλυκαθῇ, ὅταν ἀκούσε ἀπὸ μακριὰ ἕνα θόρυβο, μιὰ χλαλοή, ἕνα κακό, κι' εἶδε σὰν ἕνα σύννεφο ἀπὸ σκόνη ποὺ κουνιόταν καὶ πλησίαζε γοργά.

Στὴν ἀρχὴ τοῦ φάνηκε πὺς σηκώθηκε θύελλα. Ὑστερα ὁμως εἶδε πὺς ἦταν μιὰ καμηλοπάρδαλη ποὺ, ἀφηνιασμένη κι' ἀγριομένη, ἀφοῦ γκρέμισε τὸν καβαλλάρι της,—γιατὶ στὴ Ζωοῦπολιν συνηθίζουν πολὺ αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἱππασίας,—ἔτρεχε σὰν τὸ σίφουνα, χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὴ ποὺ πηγαίνει. . .

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΘΑ ΤΟ ΣΚΕΦΘΩ...

Σ' ἕνα συνοικιακὸ θέατρο.

Ἐντεκα ἡ ὥρα κι' ἀκόμα νὰρχίσῃ ἡ παράσταση. Τὸ κοινὸν ἀδημονεῖ, θυμώνει. «Τί κατάστασις εἶν' αὐτή; . . » Ἐπιτέλους παρουσιάζεται στὸ προσκήνιο ὁ θεατρὼννης καί, μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ χάρη, ἀρχίζει μιὰ καταπραῦντικὴ δημογγορία:

— Κυρίες μου, κύριοί μου, μὰς συγχωρεῖτε πολὺ. . . Συνέβηκε κάτι ἀπρόοπτο, τυχαῖο, μιὰ βλάβη στὰ ἡλεκτρικὰ τῆς σκηνῆς κι' ὡς που νὰ διορθωθῇ. . . Γι' αὐτὸ ἀργήσαμε τόσο. . . Ἦσυχάστε, παρακαλῶ, δὲν θὰ ξαναγίνῃ. Καὶ γι' αὐτὸ ποὺ ἔγινε, σὰς ζητῶ συγγνώμη. Σὰς ζητῶ δέκα φορές συγγνώμη. . . πενήντα φορές συγγνώμη. . . ἕκατὸ φορές συγγνώμη. . . χίλιες φορές συγγνώμη!

Μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον:

— Δυὸ χιλιάδες φορές!

Ὁ θεατρὼννης σηκώνει τοὺς ὤμους καὶ χαμογελᾷ:

— Ἐστῶ, λέει, δυὸ χιλιάδες φορές. . .

Ἀλλὴ φωνὴ ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον:

— Τρεῖς χιλιάδες!

Ὁ θεατρὼννης σοβαρεύεται, μένει λιγάκι διστακτικός. Ὑστερα, ἀποφασιστικά:

— Ἀ, μὲ συγχωρεῖτε! . . . Γιὰ τρεῖς χιλιάδες. . . θὰ τὸ σκεφθῶ!

Κι' ἀποσύρεται.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Οἱ Ζωοῦπολιτες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ὅπου φύγει-φύγει μπροστὰ στὸ ἀφηνιασμένο ζῶο, ποὺ ὑπερηφάσῃ ὅλα τὰ ἐμπόδια καὶ τσαλαπατοῦσε ὅ,τι τύχαινε μπροστὰ του. Ἄλλοι ἀνέβαιναν στὰ δέντρα, ἄλλοι στὰ φανάρια, ἄλλοι τρῦπωναν στὰ μαγαζιά. Ὡς κι' ὁ κύριος Ἱπποπό, ὁ χοντὸς καὶ πλούσιος δῆμαρχος τῆς Ζωοῦπολης, μπροστὰ στὸν κίνδυνον, τόσκασε σὰν τοὺς ἄλλους.

Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, τὴν πρώτη στιγμὴ σκέφθηκε νὰ τὸ σκάσῃ κι' ὁ Ἀρκουδοπουλάκης, νὰ χωθῇ στὸ Ζαχαροπλαστεῖο. . . Ἀμέσως ὁμως θυμήθηκε πὺς ἦταν Πρόσκοπος καὶ πὺς εἶχε χρέος νὰ σώσῃ τὴν πόλιν ποὺ κινδύνευε. Θυμήθηκε ἀκόμα τὸ μάθημα ποὺ εἶχε κάνει μιὰ μέρα στοὺς Προσκόπους ὁ ἀρχηγὸς τους ὁ κ. Ἀρκουδάκης. «Παιδιά, τοὺς εἶπε, ὅταν ἀφηνιάσῃ καμμιὰ καμηλοπάρδαλη, νὰ πηδαῖτε στὸ λαιμὸ της κι' ἀμέσως σταματάει».

Μὲ θάρρος λοιπὸν μεγάλο ὁ μικρὸς στάθηκε μπροστὰ της, πῆδησε στὸ λαιμὸ της, τὸν καβαλλίκεψε, τὸν ἀγκάλιασε σφιχτὰ καί—ὦ τοῦ θαύματος!—ἡ ξεφρενιασμένη καμηλοπάρδαλη σταμάτησε. Ἐτοῖς ἔλαβε καιρὸ νὰ τρέξῃ ὁ καβαλλάρις της, νὰ τὴ φτάσῃ καὶ νὰ τὴν πιάσῃ ἀπὸ τὰ γκέμια.

Ἡ Ζωοῦπολιν εἶχε σωθεῖ.

Εἶναι περιττὸ νὰ σὰς πῶ τώρα τί χειροκαροτήματα καὶ τί ζητωκραυγὲς χαιρέτησαν τὸ ἀντραγάθημα τοῦ Ἀρκουδοπουλάκη. Ὁ μικρὸς ἦρως γύρισε στὸ στρατόπεδο ἀληθινὰ θορυβευτής.

— Ἀλήθεια, ἀλήθεια τόκανε ἐσὺ αὐτό; τὸν ρωτοῦσαν κι' ἀποροῦσαν οἱ ἄλλοι. Πρόσκοποι ἀκούγοντας ἀπ' τὸ στόμα του τὴν ἱστορία.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Κοίταξα ολοένα, όταν επιτέλους έβγαινε μάγειρος μου φώναξε:

— Δρόμο από κει, μικρέ!

«Έγώ φοβήθηκα τόσο, ώστε έφυγα άμέσως όσο πιό γρήγορα μπορούσα.

«Ύστερα έφτασα μπροστά στο μέγαρο της Έταιρείας των Ινδιών.

— Τι ν' αυτό το σπίτι; ρώτησα ένα παιδί, σχεδόν συνομήλικό μου.

«Εκείνο, πριν μου αποκριθώ, μου έβαλε τη γλώσσα, μου τράβηξε τα μαλλιά μου και δέ φάνηκε καθόλου ευγενικό απέναντί μου.

«Αλλά κι' όλα τα άλλα παιδιά με κυνηγούσαν χωρίς να τα πειράξω καθόλου. Με κυνηγούσαν στα σοκάκια, με παραμόνευαν στα σταυροδρόμια και φέρνουνταν μαζί μου σε

«Στην πόρτα του θεάτρου ήταν πλήθος από ναύτες κι' ανθρώπους εργατικούς. Το εισιτήριο είχε 6 πέννες. Όταν άνοιξε η πόρτα, με πήρε και μένα το ρεύμα και μπήκα στην αίθουσα.

«Ήταν η ευεργετική του παλιάτσου, ενός κοντόχοντρου ανθρώπακου με μεγάλο κεφάλι και παράξενο καπέλλο.

«— Θα σάς τραγουδήσω κάτι νόστιμο, είπε στο κοινό, άπάνω σ' ένα γαΐδαρο. Μετά το τραγούδι, θα βγάλουμε το γαΐδαρο στη λοταρία. Κάθε εισιτήριο είναι κι' ένα νούμερο.

«Μούδωσαν και μένα νούμερο.

— «Αν βγει το 47, σκέφτηκα, θα πάρω εγώ το γαΐδαρο.

«Και με τη σκέψη αυτή ανατρίχιασα. Και τι θα έδωκα αυτό το ζώο, αν το κέρδιζα; Θαπρεπε νάνεθώ στη σηνή για να το παραλάβω; Τι φωνές και τι γέλια θάκαναν μαζί μου! Πώς να τον οδηγήσω; Θαρνιόταν να με υποκαούσει και θαρχίζε να φωνάζει. Και τι θα γινόντου εγώ, χαμένος μέσα στο Λονδίνο, μαζί μ' αυτό το γαΐδαρο; Και δε μπορούσα να κρύψω το νούμερό μου, γιατί ασυλλόγιστα τήχα δείξει στους γειτόνους μου.

«Επιτέλους ο παλιάτσος άρχισε το κωμικό του τραγούδι, πάνω στο γαΐδαρο στολισμένο με πολύχρωμες κορδέλλες, ενώ η όρχήστρα συνέδευε με φοβερή φασαρία. Το ζώο δέ θέλησε με κανένα τρόπο να γυρίση προς την αίθουσα, κι' ο παλιάτσος, για να βλέπει τους θεατές, αναγκάστηκε να καβαλλικήψει ανάποδα, κοιτάζοντας προς την οδρά. Αφού τον «έμπιστάρισαν» δυο τρεις φορές, δυο θεατές ανέβηκαν άπάνω στη σκηνή, για να επιδλέψουν την κλήρωση.

«Εμένα μούρχόταν να φωνάξω: Λυπηθήτε με και μη βγάλετε το 47!

«Ευτυχώς το γαΐδαρο τον κέρδισε ένας θεατής που καθόταν πίσω μου. Πήγε και τον πήρε, ενώ εγώ επιτέλους έβρισκα την ήσυχία μου.

«Την ώρα που σχολάσε το θέατρο, η βροχή έπεφτε με το ασκί. Όταν βρέθηκα καταμόναχος στο δρόμο, νοσταλγησά για πρώτη φορά την ζεστασιά του πατρικού σπιτιού και συλλογίστηκα πόσο θα λυπηθήκαμ που χάθηκα. Τώρα καταλάβαι-

«Ένας οικογενειακός μας φίλος με πήρε για να μου δείξη...» (Σελ. 409, στ. γ')

«Εν άπ' αυτά έβγαλε άπ' την τσέπη του ένα μολύδι, μου άρπαξε το καπέλλο μου κι' έγραψε άπάνω την ακόλουθη επιγραφή, που καθώς φαίνεται ήταν τόνωμα κι' η διεύθυνση της μητέρας του: «Μίστερς Βλόρ, δδός Ήυλοποδίου». Πολέμηνα να το σβύσω, αλλά στάθηκε άδύνατο.

«Ύστερα βρέθηκα μπροστά σ' ένα θέατρο κι' άποφάσισα να τελειώσω εκεί τη βραδυά μου.

«— Όταν σχολάσει, συλλογίστικα, θα ρωτήσω πού είναι οι στρατώνες και θα πάω να καταταχτώ τυμπανιστής.

«Μού είχαν είπει ότι πίσω από τις στρατώνες ήταν πάντα ένας στρατιώτης μ' ένα σελλίνι στο χέρι, για κάθε παιδί που ήθελε να καταταχτεί μ' αυτή την πληρωμή. Κι' άμα κατατάχόταν, δέ μπορούσε ύστερα νάπολυθεί, αν δέν πλήρωνε ο πατέρας του 400 λίρες. Και τα πιστευα ελ'αυτά, καθώς και τόσες άλλες άνοησίες.

«Πυροβολισμούς άνακατωμένους με άγρια γαυγίσματα.

«Ο σκύλος έρμησε προς εκείνη τη μεριά σά να ήθελε να τραθήξη και το έλκνηθρο, που διευθυνόμενο από τον Τζάκ, προσπαθούσε να τον άκολουθεί σ' όλες τις κακοτοπιές και σ' όλους τους άποτομους άνήφορους και κατήφορους.

«Στο τέλος παρουσιάστηκε μπροστά τους μια έκταση, κλεισμένη γύρω-γύρω από πάγους σάν άμφιθέατρο, όπου τους περίμενε ένα θέαμα, που όσο κι' αν το έπρόβλεπαν, δέν τους συγκίνησε ώστόσο λιγότερο.

«Στριμγμένες στη βάση ενός βράχου, βρισκόταν ή μίς Γκράς Κλάριτζ μαζί με τη μικρούλα Νταΐζη, ενώ ο Γαβριήλ κι' ο Υδόν, προσπίζοντάς τις με τα σώματά τους, προσπαθούσαν ν' άποκρούσουν με τα πιστόλια τους τις λυσσώδεις επιθέσεις ενός όλόκληρου κοπαδιού σκυλιών.

«— Άς πυροβολήσουμε! είπε ο Μπόμπ με τη φωνή πνιγμένη από την άγωνία.

«Στόν άέρα! πρόσθεσε ο Κίντ, που δέν ξεχνούσε τις συστάσεις του κυρίου Στέφενσον κι' ήθελε ν' άποφύγη κάθε αίματοχυσία και τώρα άκόμη.

«Τ' άφεντικά των σκύλων, κρυμμένα πίσω από τους βράχους και τους πάγους, ήταν προφυλαγμένα από τον Γαβριήλ και τον Υδόν, μά όχι κι' από τις σφαίρες του Τζάκ και του Μπόμπ. Μά ήταν άραγε άνάγκη να χύσουν ανθρώπινο αίμα για να έλευθερώσουν τους πολιορκημένους; Άλλωστε με την έλευση των δυο μικρών Άγγλων, η κατάσταση άλλαξε άμέσως. Μη μπορώντας να έξηγηθούν την άπροσδόκητη έμφάνιση του σατανικού έκείνου έλκήθρου, που νόμιζαν ότι ο Τορναρούντ το είχε καταβαρθώσει μια για πάντα, μαζί με τους λευκούς επιβάτες του, μέσα στα βόθρη της άδύσσου, οι Έσκιμώοι το έβαλαν στα πόδια κυριευμένοι από πραγματικό πανικό. Κα' έννοείται πως οι σκύλοι, όσοι δέν είχαν κιόλας «φάει χύμα», έτρεξαν ν' άκολουθήσουν τ' άφεντικά τους, που τους σφύριζαν σάν δαιμονισμένοι.

«Μια ώρα άργότερα, το αυτοκίνητο έλκνηθρο βρισκόταν πίσω στο σημείο της άναχωρήσεώς του. Ποτέ διαδρομή δέν ύπληξε συντομώτερη. Ποτέ άδέλφια που είχαν ξανασυναντηθεί ύστερα από τόσες περιπέτειες δέν φάνηκαν λιγότερο διαχυτικά άπ' όσο ο Μπόμπ προς την άδελφή του.

«Εμπρός, άνεβήτε, είχε φωνάξει ο Τζάκ μόλις πλησίασε με το έλκνηθρο τους φίλους του.

«Κι' άφού τους έβαλε όλους μέσα, την Νταΐζη με την γκυοθερνάντα της, καθώς και τον Γαβριήλ και τον Υδόν, έλυσε τον σκύλο που χτυπιόταν σάν ζουρλός για να έλευθερωθώ άπ' το λουρί του.

('Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

να την πλάνη μου και την άδυναμία μου. Ούτε είχα πιά στο νού μου να πάω να καταταχτώ.

«Ευτυχώς, είδα ένα νυχτοφύλακα μέσα στη σκοπιά του. Την εποχή εκείνη, οι νυχτοφύλακες γύριζαν τους δρόμους μ' ένα φανάρι και μια τροχάνα και χτυπούσαν τις ώρες και μάζευαν τους μεθυσμένους. Με πήρε και με πήγε στο πιό κοντινό άστυνομικό τμήμα, όπου επικρατούσε τρομερή ζέση. Ο άστυνομός με ρώτησε πως μέν λέν, πως λέν τον πατέρα μου και για ποιό λόγο βρισκόμουν τέτοια ώρα στο δρόμο.

«Κι' ενώ έστελνε έναν άστυφύλακα να είδοποιήσει τους γονείς μου, εγώ άποκοιμήθηκα πλάι στη φωτιά».

«Εύπνησα στην άγκαλιά του πατέρα μου».

«Η ιστορία αυτή φανερώνει πόσο ο μικρός μας συγγραφέας άγαπούσε τις περιπέτειες και πόση φαντασία και τολμηρό χαράχιτρη άρχισε.

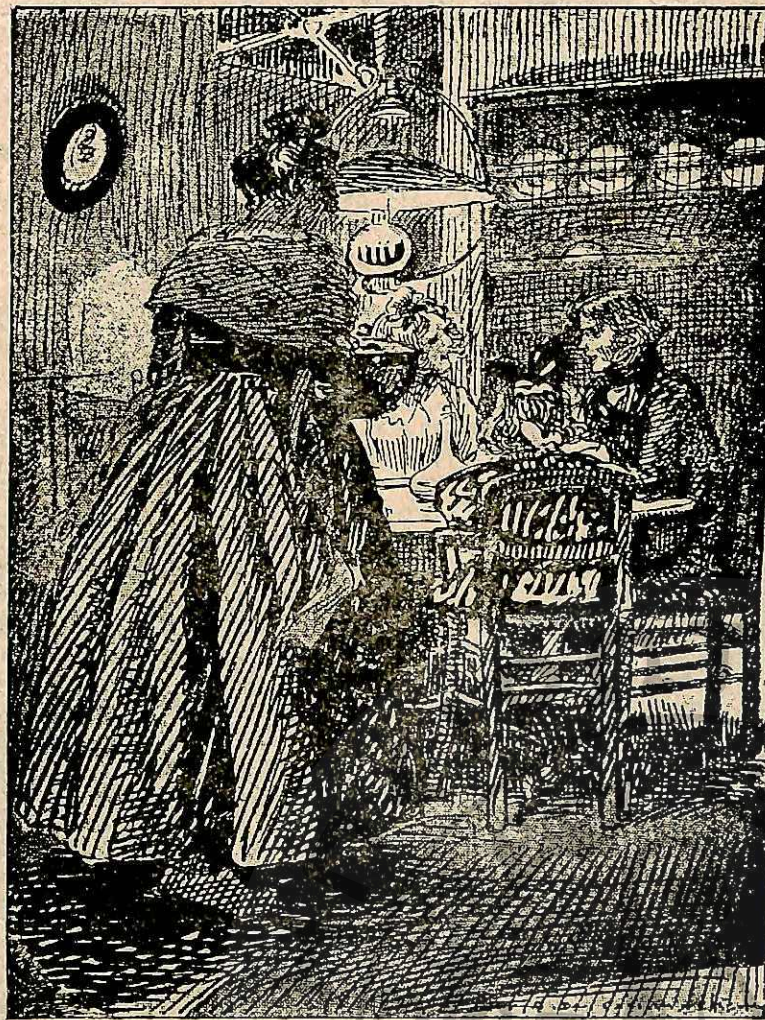
«Στο Λονδίνο άρχισε γρήγορα ή δυστυχία μέσα στην οικογένεια Δίκενς. Ο Τζών Δίκενς δέν κατόρθωσε άμέσως να βρεί δουλειά κι' άναγκάστηκε να πουλήσει ένα μέρος από τα επιπλά του. Ο Κάρολος τώρα βοήθαί τη μητέρα του στις δουλειές του σπιτιού. Γυαλίζει τα παπούτσια των μικρών του άδελφών. Τα ντύνει και τα προσέχει.

«Την εποχή αυτή ένας οικογενειακός φίλος δείχνει ένδιαφέρον για το παιδί και του βρίσκει μια θέση σ' ένα καπνοπωλείο που έπιγράφεται. «Η γάτα που καθρεφτίζεται σε μια μπόττα». Ο Κάρολος δέχεται καρτερικά αυτή τη θέση, που είναι τόσο ξένη με τα γούστα του και τις κλίσεις του.

«Η δουλειά του, γράφει κάποιος βιογράφος του, ήταν να κολλάει ετικέτες πάνω στα κουτιά και να τα δένει ύστερα με σπάγγο».

«Με τι χαρά γυρίζει στο σπίτι κάθε Σάββατο να φέρει το μισθό της έβδομάδας και να περάσει μερικές ώρες κοντά στους δικούς του! Η μόνη του λύπη ήταν που δέ μπορούσε πιά να έξακολουθήσει τα μαθήματά του, ώστε να γράφει τα λογοτεχνικά έκείνα κομμάτια, που τόσο διασκεδάζαν άλλοτε κι' αυτόν και τους φίλους του.

«Ευτυχώς, τα πράγματα σε λίγο άλλαξαν όψη. Μια άπρόσπτη κληρονομιά έβαλε τέλος στην οικονομική στενοχώρια της οικογένειας, κι' ο Κάρολος έφυγε τότε από το καπνοπωλείο και γράφτηκε σ' ένα Κολλέγιο. Ο διευθυντής του σχολείου αυτού, δ κ. Τζόνς, ήταν άυστηρός και σκληρός, αλλά ο μικρός Κάρολος δέν είχε παράπονο γι' αυτό. Ήταν πάντα επιμελής κι' εργατικός μαθητής. Οσοόσο είχε ιδρύσει, μαζί μ' έναν άλλο συμμαθητή του, μια έφη-

«Με τι χαρά γυρίζει στο σπίτι κάθε Σάββατο...» (Σελ. 427, στ. α')

«Ύστερα, ο πατέρας του διορίστηκε ρέπορτερ σε μια καθημερινή έφημερίδα, που του είχαν αναθέσει να παρακολουθεί τις έργασίας του Έμπορικού Επιμελητηρίου. Τότε ο μικρός Δίκενς άθήσε κι' έμαθε τη στενογραφία και κατόρθωσε να διοριστεί κι' αυτός στενογράφος ρέπορτερ στην έφημερίδα «Μόρνινγκ Κρόνικλ» (Morning Chronicle). Από την εποχή αυτή, άρχισε να γράφει διηγήματα για τα περιοδικά κι' ή επιτυχία του ήταν μεγάλη. Δέν άργησε λοιπόν ν' άφίσει τη στενογραφία και ν' άφοσιωθεί έντελώς στη λογοτεχνία, πράγμα που ήταν πάντα τόνειρό του κι' ή φιλοδοξία του.

«Τώρα πιά, το ζωηρό παιδί που γνωρίσαμε, είναι άντρας και τόνισμα του έχει γίνει γνωστό παντού. Με την έργασία του και την έπιμονή του νίκησε τις δυσκολίες της ζωής και τώρα ζει καλά, σχεδόν πλούσια. Οι έκδότες μαλώνουν πιας να πρωταγοράσει τα έργα του. Άνθρωποι μεγάλοι και ισχυροί ζητούν να τον γνωρίσουν.

«Μια μέρα, γυρίζοντας από ένα μακρινό περίπατο (συνήθεια που τη διατηρείσε από τη μικρή του ήλικία) μπήκε σ' ένα έξοχικό κέντρο, λασπωμένος και κατάκοπος, κι' άφού ήπιε κάτι έβγαλε το μόνο νόμισμα που είχε στην τσέπη του για να πληρώσει.

«Αυτό είναι κάλπικο, φώναξε θυμωμένος ο ξενοδόχος. Θελήσατε να με άπατήσετε και πρέπει να φωνάξω την άστυνομία!

«Ο Κάρολος Δίκενς κοίταξε μ' έκπληξη το νόμισμα κι' είδε ότι αληθινά ή όψη του ήταν κάπως ύποπτη.

«Σας βεβαιώνω, είπε, ότι δέν ήθελα να σας άπατήσω. Αυτό μόνο είχα στην τσέπη μου, γιατί έτυχε να ξεκινήσω για τον περίπατό μου, δίχως να κοιτάξω αν είχα χρήματα μαζί μου.

«Αυτά μού τάχουν πει κι' άλλοι, άπάντησε ο ξενοδόχος. Άν πιστευα όλους τους κατεργαρέους, που περνούν από δω, θα τόχα κλείσει το μαγαζί άπό πολλόν καιρό.

«Δέν είμαι κατεργάρης, κύριε. Είμαι τζέντελεμαν.

('Ακολουθεί)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

έγινες καλά λέες, άμα «πεισματο-
θούν» τὰ κορίτσια, νὰ σὰς νικήσουν
καί στή Ζωγραφική; όσο γιά Δια-
γωνισμό Μουσικής, μπορεί κάποτε
νὰ κάμω' άρκετοί δά συνθέτες ύ-
πάρχουν καί στόν κύκλο μου) Κα-
πετάν Τζαβέλλαν (έμπρός λοιπόν,
προσπάθησε καί... καλή έπιτυ-
χία!) "Αγγελον Γρ. "Αποστολί-
δην (καί τὰ τρία ψευδώνυμα πού
προτείνεις γιά τήν άδελφή σου, τὰ
έχουν άλλοι) "Ατταβύριον (έλαβα,
εύχαριστώ, στέλνω αντίγραφον
λ/σμού) Συρκοφ (δέν έλαβα τί-
ποτα' θά έγινες καί σὺ θάμα τοῦ
κλέφτη διανομέα...) Πλανόδιον
Τροβαδοῦρον (νὰ ιδούμε, πρέπει
νὰ τὸ διαβάσω πρώτα) "Ελλην'Οδ.
Κολ. (έλαβα, εύχαριστώ) Δάραν
"Ανθη, Ρεϊκι, Βύρωνα Θ. Θεο-
δωρόπουλον κτλ. κτλ.

Δούλαν Κ. Παπαϊωάννου, Ε.
Β. Εὐθυμίου, "Αντιγόνη, Μι-
κρόν "Εδισσων, Πετροβολητήν,
Χρυσοθήραν, Κατοσρίδαν, Κό-
ρην τοῦ Κύνου (έστειλα).

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά
τήν 5 Αύγουστου, θ'άπαντήσω στό
έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 250οῦ Διαγωνισμοῦ. Γοῦ
φυλλαδίου τοῦτου αἱ λύσεις εἶναι δεῖται
μέχρι τῆς 9 Ὀκτωβρίου.

512. Δεξιόγραφος
Πρόθεση καί λουλούδι
Πάνε καζί-μαζί
Κί' ένας άπ' τοὺς Τιτάνες
Άμέσως άναζει.

"Ανδαλουσία

513. Συλλαβόγραφος
Ένα ποτάμι ενώθηκε
Με μίαν άντονυμία
Καί πόλη φανερώθηκε
Άρχαία στήν Άσία.

Ζακυνθινὸ Μενεξεδάκι

514. Στοιχειοτονόγραφος
Νησος εἶν' έλληνική,
Τὸ κεφάλι ἄν τῆς κοπῇ
Κ' ἄν ὁ τόνος κατεβεί,
Βέβαια θάφανισθῇ
Άλλ' αὐτὸ πού θάπομείνῃ,
Εὐκολα νερό θά γίνη.

"Ακυρότιστο Ρολόϊ

515. Αἰνίγμα
Τὸ άρσενικό μου έπίσκοπος
Στὴ Δύση άναγορεύθηκε
Τὸ θηλάκι μου τρώγεται...
Μά ποιὸς θνητὸς τὸ γεύθηκε;
Μεγάλη Έλλάς

516. Άοτή

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

"Ορίζοντίως μέγα άγώνισμα
πολλαπλὸν καθέτως, άρχαίος
φιλόσοφος διαγωνίας, ιστορική
πόλις τῆς Άσίας (οὐδέτερον πλη-
θυντικόν) καί περίφημον ὄρος
τῆς Έλλάδος.

Νίκος Τσακουμάγκου

517. Κρυπτογραφικόν
1234256728 = Βασίλειος
2568 = Βλήμη
316728 = Επίθετον

423128 = Άς έλευθερωθῇ
52128 = Πόλις
6568 = Πτηνόν
73528 = Γεωμετρικόν
82126 = Άρχ. πόλις
Κυπριώτικη Δερκάς

518-522. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ενός γράμμα-
τος εκάστης τῶν κάτωθι λέξεων
δι' ενός άλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν άνευ ά-
ναγραμματισμοῦ, άλλαι τόσαι λέ-
ξεις:

Κύκλωψ, Άσία, κύκλος, Μα-
ρία, γοερός.

"Αβροπούλου

523. Διπλῇ Άκροστιχίς
Τὰ μὲν άρχικά τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων άποτελοῦν
θεόν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα πό-
λιν τῆς Άλβανίας:

1, Πτώσις· 2, Βαλκανικὸν Κρά-
τος· 3, Τρόφιμον· 4, Κερασφό-
ρον· 5, Πόλις τῆς Γερμανίας· 6,
Πέλαγος· 7, Μέρος τῆς κεφαλῆς.
Μελαχροινὴ τοῦ Σκέτιν

524. Φωνηεντόπικον
κλσ - * - τντζρς - κ - βρκ - τ - κπκ
Ρασπειντιν

525. Γρίφος

Ις Ις Ις Ις Ις
Ις Ις Ις Ις Ις
Ις Ις Ις Ις Ις
Ις Ις Ις Ις Ις

"Αναγεννηθεῖς Έλλάς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

526. Sans Voyelles

pvr - t - n - st - ps - vc
"Ηρώ

ΑΥΞΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκησ. τοῦ φύλ. 21

291. Ίκονιον (εἰκὼν, ἱόν). —
292. Τήλος-Τήνος-τόνος. — 293.
Πολίτης-πολίτης. — 294. "Η γέ-
φυρα. — 295.

Σ Ι Δ Ω Ν 296. ΛΑΜΙΑ ("Αμα-
Ι Σ Ι Σ Ι Σ Λία, μάλα, Ίμαλάια).
Δ Ι Σ 297-301. Διὰ τοῦ ΓΑ:
Ω Σ Βόλγας, γάμος, γαμ-
Ν βρός, άγαθός, έργα-
της. — 302. ΤΕΡΨΙΧΟΡΗ (Τή-
νος, Λέων, Πάρνης, ΛειΨία,
τήρις, στόμαΧος, Ζάκυνθος,
Φεβρουάριος, ΠερσεφόνΗ.) —

303. Δάσκαλε πὺ διδάσκεις καί
νόμο δέν εκράτεις. — 304. "Η Έλ-
λάς εἶναι πατρίς μου (νίε ήλα σύν
ε πα τρίς μου). — 305. Foule-
monfle. — 306. Aide-toi et Dieu
t'aidera.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οι συνδρομηταί μου, όταν
λήγη ή συνδρομή των, νά
τήν ανανεώνουν άμέσως,
χωρίς νά με υποβάλλουν εις
τόν κόπον καί τὸ έξοδον νά
τὸ υπενθυμίζω στόν καθέ-
να ιδιαιτέρως. "Η έγκαρ-
δανέωσή τῆς συνδρομῆς
εἶναι τὸ πρώτιστον χρέος
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879 - 1893)
ἀπό τοὺς εκδοθέντας 24 τόμους
υπάρχουν ακόμη μόνον οἱ ἐξῆς
τρεῖς: 7ος, 14ος, καί 18ος. Έ-
καστος τόμος δρχ. 25, ταχυ-
δρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ.
28,50 διὰ τὸ Έσωτερικόν καί
δρχ. 35 διὰ τὸ Έξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894 - 1929)
υπάρχουν ὅλοι οἱ εκδοθέντες τό-
μοι, 36 ἐν ὅλῳ. Έκ τούτων, οἱ
μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 - 1928
τιμῶνται εκάστος άρραφος δρχ.
80 καί ραμμένος δρχ. 85. "Ο δὲ
Τόμος τοῦ 1929 τιμᾶται άρρα-
φος δρχ. 110 καί ραμμένος δρχ. 115.
Ταχυδρομικὰ τέλη εκάστου
τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω
τιμὰς: Διὰ τὸ Έσωτερικόν δρχ.
5 ὁ άρραφος καί δρχ. 15 ὁ ραμ-
μένος, διὰ δὲ τὸ Έξωτερικόν
δρχ. 23 εἴτε άρραφος εἴτε ραμ-
μένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διαγωνισμὸς άμεταχειρίστων φωτογρ-
φῶν θραεῖα 3, προθεσμία μηνιαία,
συμμετοχὴ δίδραχμος, Μαρτίων Γκαί-
τλιχ, "Ηράκλειον Κρήτης.
Ναυτ.προσκόπος, Χιόνι τῆς "Ιδης

Ποιὸς ἂ θ' άρνηθῇ ἕνα τετραδάκι σὲ
μιά πονεμένη καρδιά; Δ/σις: (Λ 322).
"Ελπίζουσα Νεότης

Δέν πιστεύω ν' άρνηθῇ κανεὶς ἕνα γράμ-
μα ἑ τετραδάκι στο Λαρισιακό "Αγ-
καθάκι, Δ/σις: Ζαντούλα Καλαμάρα, ὁ-
δὸς "Ιπποκράτους, Λάρισα.

ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Κατόπιν διηγήσεως νάρκης ή "Μ.Α.Δ. ε-
ξελικουθεῖ τήν δράσιντες Τρέμπετες.
Προσεχῶς άποτελέσματα Διαγωνισμοῦ.
Συμῶν — Παπαδημητρίου, Βάτραχος Νο 1
Δημητριάδης, Βάτραχος Νο 3 — Λύδης,
Βάτραχος Νο 4 — Άνδρεόπουλος, Βάτρα-
χος Νο 5 — Αεοντιάδης, Βάτραχος Νο 6 —
Μοράλης.

Ενεώσατο "Απάχη, Αἰματοβαμένη
Δόξα, Κρυστάλλινα Βρυούλα,
Ευχαρίστη, μὰ δέν εἶναι καθόρθωια νά
συνθέσῃ κανεὶς έτοιμὲς φράσεις. — Δέν
Ζεῦνάν στήθηκε άδύνατον νά καταλάβω
τί λές. ("Οπου άποδεικνύεται Ξενόιαστέ
"Απάχη ὅτι εἶχεις έντελὸς ἄδικο στήν Α'
— 635 ἄγελία σου). θέλεις νά πῇς ὅτι δέν
εἶσαι πτελλός; μὰ τότε ή θεωρία τοῦ Σου-
ρη; ("Ποιὸς ὀλίγο, ποιὸς πολὺ, ὅλοι εἶμα-
στε πτελλοί; "Οσο γιά τὸ εἶλάναι δέν
φιλοδοξῶ βέβαια νά εἶμαι ή ἥρωίς τοῦ
Henri d'edel, ή μήπως γιατί δέν σοῦ τὰ
κάμω λιανὰ;

Διανὰ

Διανὰ

Διανὰ

Διανὰ

Διανὰ

Διανὰ

Διανὰ

Διανὰ

Διανὰ

Διανὰ

Διανὰ

Διανὰ

Διανὰ

Διανὰ

Διανὰ

Πρωτοπαίνοντας στόν μυθωμένο Δια-
πλάσσοκομο, χαίρετὰ ὅλους-ες. "Αλ-
ληλογραφῶ με ὅλους-ες. "Ανταλλάσσω Μ.
Μυστικά. Στείlate στήν Δ/σιν: Κύριον
Γεώργιον "Αθανασίου εἰς Άνδρον, διὰ τό:
ΠΑΙΝΕΜΕΝΟ ΑΝΔΡΙΩΤΑΚΙ

Παρακαλοῦνται οἱ ΒΑΤΡΑΧΟΙ: 6, 8, 9,
15, 16, 20 νά γραφούν τάχιστα
Δ/σῇ των.
(έντολή τοῦ προέδρου)
Βάτραχος Νο 3

Ενα παλιὸ Διαπλάσσοπουλο. πού λόγοι ἄ-
νεξαρτητοῦ τῆς θέλησῆς τοῦ τόκαναν
νά τραβήχῃ κάμποσο καιρό, ξανάρχεται
στόν κύκλο σας, χαίρειντάς ὅλους-ες, με
τὸ νέο τοῦ ψευδώνυμου: Ντοριαν

ΟΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ (Δ. Σ.)
Στά λαχεία μας δίνουμε ακόμη ΕΝΟΣ
ΜΗΝΟΥ προθεσμία, γιά ν' αγοράσουν
ΟΛΟΙ Κ' "ΟΛΕΣ. Παραμυθεῖνε, γραφε Δ/σῇ
σου γιά νά στείλουμε τὸ Βραβεῖο.

Γιά νά έχουμε άργότερα μιά άνάμνηση
ἀπ' τή χαρομένη (ωή τῆς Διαπλάσεως
άλληλογραφούμε, ανταλλάσσουμε τετρα-
δάκια με Διαπλάσσοπουλά εἰς 15 ἐτῶν καί
ἄνω. Δ/σις: Λ. Ρήγαν. Δαφνομήλη 32-Α
"Αθήναι, γιά ΚΡΥΣΤΑΕΤΟ ή ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ.

Ιακώπῳ γενικῶς τήν ἀλληλογραφία κτλ.
Δόν Ζεῦνάν, στενὸς κορὰς μοῦ εὔει-
νες. Τὸ κατάλαβες, κ.Ντίνο Μαυρίδη;
ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Πρωτοπαίνοντας στό Διαπλάσσοκομο
χαίρετὰ ὅλους-ες, ιδιαιτέρως Περι-
πλοκάδα καί "Ανδρισμένην Τριαντα-
φυλλιάν. "Επισῆς με ὅλους-ες ἀλληλο-
γραφῶ. Δ/σις: Πάνον Παπασταμάτην, μα-
θητὴν Γυμνασίου. Μοναστηρίου Τριφυ-
λίας, διὰ:

"Υμνην τῆς Λευτερίας

"ΔΥΑΝΔΡΙΑ», μανθάνδης εἰσθε καί κάνετε
σεφίε άποκαλύπτουτας ἑμὰς; "Αν ν'
ερωτοῦσατε θά σας τὸ εἰπῶ.

ΥΒΟΝΗ

Με μυστήρες καί μυθωμένα τριαντάφυλ-
λα ραῖνομε τήν γιορτοῦλα τῆς ἀγα-
πημένης μας Μελαγχολικῆς "Υπάρξεως
Μασκώτ, "Ιπποτίης Δεγκριέ

Ανταλλάσσω κάρτες, Μ. Μυστικά, ἄλλη-
λογραφῶ με ὅλους καί ὅλας. Δ/σις:
Μlle Euphy Grimaldy, Agha Hamam,
Kulhan Sokak, App. Surupiani Νο 1,
Pera, Constantinople. ΑΤΑΛΑΝΤΗ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ
αρωτηθείσης τῆς Κυβερνήσεως Μο-
νημαχέως εὐχαριστήσῃ νά ὡς ἐξῆς:
Πρωτοβουργὸς: Μιχαήλ Παφλαγών
"Υπουργ. Έξωτ: Ρωμανὸς "Αργυρὸς
"Εσωτερ.: Ρωμανὸς Β'
"Οίκον.: Κων. Πορφυρογεννητός
"Εστρατ.: Νικηφόρος Ξυράνης
"Αποικ.: Νικηφόρος Φωκάς

Δ/τῆς Πολιτ. Γραφεῖου Καντίνος Η'
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Πρωτοβουργὸς Διαγωνισμοῦ: "Ποία
νομίσετε ὅτι εἶναι τὰ 10 πρῶτα ψευδώνυμα
πού θά έπιτύχουν σὸ δημοψήφισμα τοῦ
1929 καί ποῖο τὸ καλύτερο γιά τὸ 1930
τοῖσιν θά ὑπεστηρίχθῃ ἀπὸ μὰς με 250
ψηφους; 7 πρωτότυπα βραβεῖα Προ-
θεσμία: 10 Νοεμβρίου. Συμμετοχὴ πεντά-
δραχμῆς. Δ/σις (Α' - 244).

Ο ὑπουργὸς: ΡΩΜΑΝΟΣ Β'

Διαγωνισμὸς Γραμματεσῶν, συμ-
μετοχὴ δίδραχμος, προθεσμία μηνιαία,
βραβεῖα τρία, Μαρίαν Μπουρνέλου "Η-
ράκλειον Κρήτης

ΙΤΣΑ, έγραφα στή Δ/σῇ: πού ποῦδωσες.
"Απάντησῃ δέν έλαβα. "Αλλάζουμε τε-
τράδια.

Επειδὴ πρόκειται ν' αλλάξω διαμονήν,
διὰ τούτο άναμεινате νεωτέραν μου
Δ/σιν διὰ νά μοῦ γραφετε.

"Ατταβύριος

Αλληλογραφῶ ανταλλάσσω Μ. Μυστικά
καί ποτεία με ὅλους-ες. "Ατταβύριε,
εύχαριστῶ Δ/σις Γεώργιος Φασουλαρίδης,
Νίσυρος (Αἰγαίους). Πελοβωτής

Απολέων, πού εἶναι ή Διαπλάσσις
βεβαίως; Σε συλλυποῦμαι, νέε μου!!
ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Απολέων, πού εἶναι ή Διαπλάσσις
βεβαίως; Σε συλλυποῦμαι, νέε μου!!
ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Απολέων, πού εἶναι ή Διαπλάσσις
βεβαίως; Σε συλλυποῦμαι, νέε μου!!
ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Απολέων, πού εἶναι ή Διαπλάσσις
βεβαίως; Σε συλλυποῦμαι, νέε μου!!
ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Απολέων, πού εἶναι ή Διαπλάσσις
βεβαίως; Σε συλλυποῦμαι, νέε μου!!
ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Απολέων, πού εἶναι ή Διαπλάσσις
βεβαίως; Σε συλλυποῦμαι, νέε μου!!
ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Απολέων, πού εἶναι ή Διαπλάσσις
βεβαίως; Σε συλλυποῦμαι, νέε μου!!
ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Απολέων, πού εἶναι ή Διαπλάσσις
βεβαίως; Σε συλλυποῦμαι, νέε μου!!
ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Απολέων, πού εἶναι ή Διαπλάσσις
βεβαίως; Σε συλλυποῦμαι, νέε μου!!
ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Απολέων, πού εἶναι ή Διαπλάσσις
βεβαίως; Σε συλλυποῦμαι, νέε μου!!
ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Απολέων, πού εἶναι ή Διαπλάσσις
βεβαίως; Σε συλλυποῦμαι, νέε μου!!
ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Απολέων, πού εἶναι ή Διαπλάσσις
βεβαίως; Σε συλλυποῦμαι, νέε μου!!
ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Απολέων, πού εἶναι ή Διαπλάσσις
βεβαίως; Σε συλλυποῦμαι, νέε μου!!
ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Απολέων, πού εἶναι ή Διαπλάσσις
βεβαίως; Σε συλλυποῦμαι, νέε μου!!
ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ